

[Steen Folke.]

grundlæggende stammer fra vores karakter af kapitalistisk samfund, det har jeg understreget i mit første indlæg, men vi mener, at en række af problemerne er blevet alvorligere i forbindelse med vores medlemskab af EF.

Hr. Honoré var inde på det samme, som jeg nu har givet et svar på, og sagde derudover noget om, at VS jo ikke bare kunne være mod EF, vi måtte også være imod den danske stat, som varetog et kapitalistisk samfund, nemlig det danske. Det har hr. Honoré forstået helt korrekt. Vores synspunkt er ikke, at hele kampen skal rettes imod EF. Vi mener principielt, den danske stat varetager tilsvarende kapitalinteresser, som EF i forsøget på at opbygge en overnational stat rent faktisk gør, men derfor kan det jo alligevel være væsentligt at bekæmpe denne overnationale overbygning over de nationale, kapitalistiske stater.

Det får hr. Honoré til at sige noget om, at hvis man er imod den danske stat og imod EF og imod adskillige andre ting, så kan man ikke have nogen udenrigspolitik. Det er noget, vi har diskuteret ved anden lejlighed, og som jeg ikke har tid til at gentage de forskellige argumenter om her. Jeg må naturligvis afvise hr. Honorés påstand, men det er rigtigt, at det, vi forsøger at opstille, ikke er en politik — vi lægger ikke vægt på, at det skal være en politik, der kan accepteres af den danske kapitalistiske stat. Det finder vi ikke er vores opgave.

Med hensyn til de foreliggende dagsordener vil jeg gerne kort motivere, hvorfor vi har valgt at stille en selvstændig dagsorden, når der nu også var én fra SF og én fra DKP. Der har været kontakter mellem de tre partier, inden forhandlingerne tog deres begyndelse, og vi har altså fundet det rigtigst at fremsætte hver sin dagsorden, hvad der vel ikke i sig selv kan være noget galt ved.

Problemet med SFs dagsorden er efter vores mening, at den er for blød, for vattet formuleret. Det, man vender sig imod, er de aktuelt foreliggende planer om direkte valg til Europa-Parlamentet. Dels er det en for snæver problemstilling efter vores mening, dette med det direkte valg — det er spørgsmålet om den politiske union, som er det afgørende — dels understreges dette med det aktuelt foreliggende. Det tager jo

noget af styrken ud af denne dagsorden. Jeg er godt klar over, at det er gjort af hensyn til, at man gerne vil have nogle socialdemokrater og nogle radikale til at stemme for sådan en dagsorden. Det er et hensyn, som vi ikke finder så afgørende, at det skal være afgørende for udformningen af sådan en dagsorden.

Med hensyn til DKPs dagsorden er vi enige i det hovedindhold, som dagsordenen har, men vi mener igen, at dagsordenen burde tage klar stilling til denne europæiske union, ikke blot påvise, at en folkeafstemning er nødvendig, men faktisk afvise en europæisk union. Det har vi ikke kunnet blive enige om. Her har igen været spørgsmålet om at tage hensyn til, hvem der kunne stemme for det. Hr. Ib Nørlund har jo selv argumenteret for, at sådan set burde kristeligt folkeparti kunne stemme for en dagsorden med det indhold, DKP har foreslået.

Vi har altså foretrukket at fremsætte et dagsordensforslag, som klart og utvetydigt uden hensyn til, hvem der måtte kunne stemme for det, udtrykker det, der er vores synspunkter i denne sag.

Til sidst må jeg lige sige, at den socialdemokratiske dagsorden agter vi at stemme imod.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

Der har i anden runde været fremsat to forskellige grupper af synspunkter over for regeringens politik. Den ene gruppe er de synspunkter, som EF-modstanderne har fremsat, og som jo i vidt omfang går ud på at postulere, at socialdemokratiet og jeg selv skulle have skiftet standpunkt. Jeg vil gøre opmærksom på, at hr. Maigaards gentagelse af påstanden ikke gør den sandere. Det er demagogisk blot at sige: „hr. Ivar Nørgaard stemte imod, punktum. Nu stemmer han for.“ Når sandheden er, at dengang jeg stemte imod — hvor hr. Maigaard i øvrigt kunne have været til stede i salen som medlem af Europa-Parlamentet og også kunne have benyttet sin stemme, hvad han ikke gjorde — da sagde jeg, at jeg på det danske socialdemokratis vegne kunne tilslutte mig principperne om direkte valg, men vi kunne ikke stemme for det foreliggende forslag, for vi ønskede dels at afvente Englands forhold til EF — det var dengang,